

Grondwettelijk Hof

**Arrest nr. 110/2026
van 24 september 2026
Rolnummers : 8586 en 8587**

In zake : de beroepen tot vernietiging :

- van de wet van 14 juli 2025 « [tot wijziging van de] wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de behandeling van een volgend verzoek om internationale bescherming », ingesteld door de vzw « Association pour le droit des étrangers » en anderen;
- van de wet van 14 juli 2025 « tot wijziging van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen », ingesteld door de vzw « Association pour le droit des étrangers » en anderen.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters Pierre Nihoul en Joséphine Moerman, en de rechters Thierry Giet, Yasmine Kherbache, Sabine de Bethune, Emmanuelle Bribosia en Magali Plovie, bijgestaan door griffier Nicolas Dupont, onder voorzitterschap van voorzitter Pierre Nihoul,

wijst na beraad het volgende arrest :

I. Onderwerp van de beroepen en rechtspleging

Bij twee verzoekschriften die aan het Hof zijn toegezonden bij op 26 november 2025 ter post aangetekende brieven en ter griffie zijn ingekomen op 27 november 2025, zijn beroepen tot vernietiging van de wet van 14 juli 2025 « [tot wijziging van de] wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de behandeling van een volgend verzoek om internationale bescherming » en van de wet van 14 juli 2025 « tot wijziging van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen » (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 23 juli 2025, tweede editie) ingesteld door de vzw « Association pour le droit des étrangers », de vzw « Burgerplatform voor steun aan Vluchtelingen », de vzw « Coordination et Initiatives pour et avec les Réfugiés et Étrangers », de vzw « Ligue des droits humains », de vzw « Liga voor Mensenrechten », de vzw « Dokters van de Wereld », de vzw « Nansen », de vzw « New Samusocial », de « Ordre

des barreaux francophones et germanophone » en de vzw « Vluchtelingenwerk Vlaanderen », bijgestaan en vertegenwoordigd door mr. Pierre Robert en mr. Tristan Wibault, advocaten bij de balie te Brussel.

Die zaken, ingeschreven onder de nummers 8586 en 8587 van de rol van het Hof, werden samengevoegd.

De Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door mr. Cathy Piront, advocate bij de balie Luik-Hoei, heeft een memorie ingediend, de verzoekende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en de Ministerraad heeft ook een memorie van wederantwoord ingediend.

Bij beschikking van 1 juli 2026 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers Thierry Giet en Sabine de Bethune te hebben gehoord, beslist dat de zaken in staat van wijzen waren, dat geen terechtzitting zou worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek om te worden gehoord, zou hebben ingediend, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten na die termijn zouden worden gesloten en de zaken in beraad zouden worden genomen.

Aangezien geen enkel verzoek tot terechtzitting werd ingediend, zijn de zaken in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *In rechte*

- A -

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

A.1.1. De eerste tot de achtste en de tiende verzoekende partij in de twee samengevoegde zaken zijn vzw's die actief zijn hetzij in de sector ter ondersteuning en ter begeleiding van vreemdelingen en van verzoekers om internationale bescherming en in de verdediging van de rechten van die personen, hetzij in de sector van de hulpverlening aan kwetsbare bevolkingsgroepen.

Die verzoekende partijen zijn van mening dat zij belang erbij hebben de vernietiging te vorderen van artikel 2 van de wet van 14 juli 2025 « [tot wijziging van de] wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de behandeling van een volgend verzoek om internationale bescherming » (hierna : de wet van 14 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980) en van de artikelen 2, 4 en 5 van de wet van 14 juli 2025 « tot wijziging van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen » (hierna : de wet van 14 juli 2025 tot wijziging van de wet van 12 januari 2007). Zij voeren aan dat die bepalingen tot doel en tot gevolg hebben dat het recht op opvang van meerdere categorieën van verzoekers om internationale bescherming wordt beperkt, hetgeen rechtstreeks afbreuk doet aan de doelen die zij hebben gesteld.

De « Ordre des barreaux francophones et germanophone », negende verzoekende partij in de twee samengevoegde zaken, leidt uit artikel 495 van het Gerechtelijk Wetboek af dat zij in staat moet zijn om initiatieven te nemen om de eerbiediging van de belangen van de advocaten en de rechtzoekenden te waarborgen. Zij doet gelden dat doordat de bestreden bepalingen de termijnen korter en de procedures complexer maken, zij

afbreuk doen aan de belangen van de advocaten en dat zij, door de procedurele waarborgen voor de verzoekers om internationale bescherming te verminderen en hun recht op opvang te beperken, afbreuk doen aan de belangen van de rechtzoekenden.

A.1.2. De Ministerraad is van mening dat de verzoekende partijen niet doen blijken van een rechtstreeks belang bij hun beroep omdat zij niet aantonen dat de vernietiging van de twee bestreden wetten hun een voordeel zou opleveren. Hij betwist ook de ontvankelijkheid van de beroepen in zoverre zij door de « *Ordre des barreaux francophones et germanophone* » zijn ingesteld, aangezien die laatste bevoegd is om initiatieven te nemen in het belang van alle rechtzoekenden, en niet in het belang van bepaalde categorieën onder hen, en zeker niet in het belang van bepaalde rechtzoekenden ten koste van een andere rechtzoekende, te dezen de Belgische Staat.

A.1.3. De negende verzoekende partij is van mening dat het standpunt van de Ministerraad met betrekking tot zijn belang om in rechte te treden niet standhoudt in het licht van de rechtspraak van het Hof en zij voegt eraan toe dat dat standpunt tot gevolg heeft dat de ordes van balies elk belang om voor het Hof in rechte te treden wordt ontzegd, aangezien wanneer zij de vernietiging van een norm vorderen, de tegenpartij per definitie een overheid is.

Ten gronde

Wat betreft artikel 2 van de wet van 14 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980

A.2.1. De verzoekende partijen in de zaak nr. 8586 leiden een enig middel af uit de schending, door artikel 2 van de wet van 14 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 « *betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)* » (hierna : de richtlijn 2013/32/EU). Zij klagen aan dat die bepaling erin voorziet dat elk verzoek om internationale bescherming dat in België wordt ingediend nadat een verzoek werd ingediend in een andere lidstaat van de Europese Unie, als een volgend verzoek wordt beschouwd, terwijl enkel de verzoeken die in België worden ingediend na de afwijzing van een verzoek door een andere lidstaat van de Europese Unie als dusdanig kunnen worden beschouwd, onder bepaalde voorwaarden. Zij doen gelden dat de bestreden bepaling verschillende categorieën van verzoekers om internationale bescherming, namelijk, enerzijds, de verzoekers van wie het verzoek in een andere lidstaat is afgewezen en, anderzijds, de verzoekers aan wie een andere lidstaat internationale bescherming heeft toegekend, dus gelijk behandelt.

A.2.2. De Ministerraad is van mening dat het middel niet gegrond is.

A.2.3. De verzoekende partijen merken op dat het Hof, bij zijn arrest nr. 23/2026 van 26 februari 2026 (ECLI:BE:GHCC:2026:ARR.023), aan het Hof van Justitie van de Europese Unie een prejudiciële vraag heeft gesteld die betrekking heeft op de bestreden bepaling.

Wat betreft artikel 2 van de wet van 14 juli 2025 tot wijziging van de wet van 12 januari 2007

A.3.1. De verzoekende partijen in de zaak nr. 8587 leiden een middel af uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU en met artikel 20 van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 « *tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking)* » (hierna : de richtlijn 2013/33/EU), door artikel 2 van de wet van 14 juli 2025 tot wijziging van de wet van 12 januari 2007. Zij klagen aan dat die bepaling, in zoverre zij een 5° in artikel 4, § 1, van de wet van 12 januari 2007 invoert, het mogelijk maakt om het recht op materiële hulp te beperken of af te schaffen voor de verzoekers om internationale bescherming die reeds bescherming in een andere lidstaat van de Europese Unie genieten.

A.3.2. De Ministerraad is van mening dat het middel niet gegrond is.

A.4.1.1. De verzoekende partijen in de zaak nr. 8587 leiden een tweede middel af uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 1 en 24, lid 2, van het Handvest, door artikel 2 van de wet van 14 juli 2025 tot wijziging van de wet van 12 januari 2007. Zij klagen aan dat die bepaling, in zoverre zij een 6° invoert in artikel 4, § 1, van de wet van 12 januari 2007, het mogelijk maakt om het recht op materiële hulp aan het gezin van een kind dat namens dat kind om internationale bescherming

vraagt nadat een eerste verzoek om internationale bescherming dat namens de ouders werd ingediend is afgewezen, te beperken of af te schaffen. Zij doen gelden dat de bestreden bepaling aldus een onverantwoord verschil in behandeling in het leven roept tussen het kind dat in die situatie de verzoeker om internationale bescherming is en het kind dat deel uitmaakt van een gezin dat illegaal op het grondgebied verblijft en dat recht heeft op materiële hulp met toepassing van artikel 57, § 2, van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna : de wet van 8 juli 1976).

A.4.1.2. Zij zetten uiteen dat de inwerkingstelling van de bestreden bepaling ertoe leidt dat de betrokken gezinnen elke materiële hulp wordt ontzegd, met als doel het misbruik door bepaalde gezinnen te bestrijden. Zij zijn van mening dat het risico op misbruik de wetgever niet toestaat een bijzonder kwetsbare categorie van verzoekers om internationale bescherming, namelijk de minderjarige verzoekers die door hun ouders worden begeleid, elke maatschappelijke hulp te ontzeggen. Zij menen dat die beperking of die weigering van elke hulp strijdig is met het recht op waardigheid, zoals gewaarborgd bij artikel 1 van het Handvest, en met het hoger belang van het kind, zoals gewaarborgd bij artikel 24, lid 2, van het Handvest en bij artikel 23 van de richtlijn 2013/33/EU. Zij citeren in dat verband het arrest van het Hof nr. 106/2003 van 22 juli 2003 (ECLI:BE:GHCC:2003:ARR.106), dat ten uitvoer is gelegd in artikel 57, § 2, 2°, tweede lid, van de wet van 8 juli 1976 en in artikel 4 van het koninklijk besluit van 24 juni 2004 « tot bepaling van de voorwaarden en de modaliteiten voor het verlenen van materiële hulp aan een minderjarige vreemdeling die met zijn ouders illegaal in het Rijk verblijft ». Zij leggen uit dat de bestreden bepaling, krachtens artikel 57*ter*, laatste lid, van de wet van 8 juli 1976, een hindernis vormt voor de toekenning van maatschappelijke hulp. Zij besluiten daaruit dat het gezin dat een verzoek om internationale bescherming namens een minderjarig kind indient, terwijl ten aanzien van een eerder verzoek om internationale bescherming dat namens zijn ouders werd ingediend een negatieve beslissing werd genomen, elke hulp wordt ontzegd en dat het dus ongunstiger wordt behandeld dan het gezin dat illegaal op het grondgebied verblijft en geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Zij vestigen ten slotte de aandacht op de omstandigheid dat het door de minderjarige ingediende verzoek in dat geval zijn eerste verzoek om internationale bescherming is en dat niet in die hypothese is voorzien bij artikel 20 van de richtlijn 2013/33/EU, dat de situaties waarin het voordeel van de materiële opvangvoorzieningen kan worden beperkt of ingetrokken limitatief vermeldt.

A.4.2.1. De Ministerraad is van mening dat de verzoekende partijen het recht op materiële hulp of het recht op opvang verwarren met het recht op maatschappelijke hulp. Hij doet gelden dat artikel 4, § 1, 6°, van de wet van 12 januari 2007, ingevoerd bij de bestreden bepaling, niet tot doel heeft de minderjarige verzoekers om internationale bescherming die door hun ouders worden begeleid, alle maatschappelijke hulp te ontzeggen. Hij meent dat de kritiek dus niet voortvloeit uit de bestreden wet maar, in voorkomend geval, uit artikel 57*ter*, laatste lid, van de wet van 8 juli 1976.

A.4.2.2. De Ministerraad doet gelden dat de minderjarige verzoekers om internationale bescherming die door hun ouders worden begeleid en de minderjarigen die niet om internationale bescherming verzoeken die illegaal op het grondgebied verblijven en door hun ouders worden begeleid, geen vergelijkbare categorieën zijn. Hij is overigens van mening dat het fout is te denken dat een gezin met kinderen dat illegaal op het grondgebied verblijft, noodzakelijkerwijs recht zal hebben op maatschappelijke hulp. Hij brengt in herinnering dat de door de bestreden bepaling nagestreefde doelstelling erin bestaat misbruik te bestrijden en dat de maatregel adequaat en redelijk is ten opzichte van dat doel.

A.4.2.3. De Ministerraad is ten slotte van mening dat de mogelijkheid voor het Federaal Agentschap voor de Opvang van Asielzoekers (hierna : Fedasil) om de materiële hulp te beperken of in te trekken, op zich het recht op menselijke waardigheid of het hoger belang van het kind niet kan schenden, aangezien die grondbeginselen deel uitmaken van de Belgische interne orde en Fedasil die dus in acht moet nemen.

A.4.3. De verzoekende partijen herhalen dat de beperking of de intrekking van materiële hulp voor een categorie van asielzoekers wel een aantasting is van het recht op maatschappelijke hulp voor die categorie. Zij zijn van mening dat de in het middel beoogde categorieën van vreemdelingen wel vergelijkbaar zijn, aangezien de gezinnen waarvan het door de ouders ingediende verzoek is afgewezen illegaal op het grondgebied verblijven. Zij voegen eraan toe dat het verzoek dat namens een kind van het gezin wordt ingediend, verantwoordt dat de vraag omtrent de toekenning van maatschappelijke hulp wordt gesteld in het kader van de wet van 12 januari 2007 en niet in het kader van de wet van 8 juli 1976.

Wat betreft de artikelen 4 en 5 van de wet van 14 juli 2025 tot wijziging van de wet van 12 januari 2007

A.5.1. De verzoekende partijen in de zaak nr. 8587 leiden een derde middel af uit de schending, door de artikelen 4 en 5 van de wet van 14 juli 2025 tot wijziging van de wet van 12 januari 2007, van de artikelen 10, 11, 22 en 23 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 2, 17, 18 en 22 van de richtlijn 2013/33/EU en met de artikelen 1 en 7 van het Handvest.

A.5.2. De Ministerraad is van mening dat het middel gedeeltelijk onontvankelijk is en dat het voor het overige niet gegrond is.

- B -

Ten aanzien van de bestreden bepalingen

B.1.1. In de zaak nr. 8586 vorderen de verzoekende partijen de vernietiging van artikel 2 van de wet van 14 juli 2025 « [tot wijziging van de] wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de behandeling van een volgend verzoek om internationale bescherming » (hierna : de wet van 14 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980). Dat artikel 2 vult artikel 50 van de wet van 15 december 1980 « betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen » (hierna : de wet van 15 december 1980) aan met een vijfde paragraaf, die bepaalt :

« Het verzoek om internationale bescherming dat een vreemdeling doet nadat een definitieve beslissing over een vorig verzoek in een andere lidstaat is genomen, wordt als een volgend verzoek om internationale bescherming beschouwd en geregistreerd ».

B.1.2. In de zaak nr. 8587 vorderen dezelfde verzoekende partijen de vernietiging van alle bepalingen van de wet van 14 juli 2025 « tot wijziging van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen » (hierna : de wet van 14 juli 2025 tot wijziging van de wet van 12 januari 2007).

Artikel 2 van die wet vult artikel 4, § 1, van de wet van 12 januari 2007 « betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen » (hierna : de wet van 12 januari 2007) aan met een 5° en een 6°. Artikel 4, § 1, van de wet van 12 januari 2007 bepaalt voortaan :

« Het Agentschap kan het recht op materiële hulp beperken of, in uitzonderlijke gevallen, intrekken :

[...]

5° indien een asielzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie; of

6° indien een minderjarige vreemdeling in eigen naam een verzoek om internationale bescherming indient overeenkomstig artikel 57/1, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, terwijl een eerdere aanvraag ingediend door de ouders een definitieve negatieve beslissing heeft gekregen, totdat er een beslissing is genomen waarbij tot de ontvankelijkheid wordt besloten met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ».

De artikelen 4 en 5 van de wet van 14 juli 2025 tot wijziging van de wet van 12 januari 2007 heffen respectievelijk artikel 11, § 3, vierde lid, en artikel 13 van de wet van 12 januari 2007 op. Die beide bepalingen maakten het het Federaal Agentschap voor de Opvang van Asielzoekers (hierna : Fedasil) mogelijk om geen verplichte plaats van inschrijving toe te wijzen of de toewijzing van de verplichte plaats van inschrijving op te heffen voor een verzoeker « wanneer er sprake is van bijzondere omstandigheden ». De niet-toewijzing van een verplichte plaats van inschrijving of het opheffen ervan maakte het de betrokken verzoeker om internationale bescherming mogelijk om maatschappelijke hulp, in voorkomend geval financiële steun, te verkrijgen bij een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn (OCMW).

Ten aanzien van de ontvankelijkheid van de beroepen

B.2.1. De Grondwet en de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof vereisen dat elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die een beroep tot vernietiging instelt, doet blijken van een belang. Van het vereiste belang doen slechts blijken de personen wier situatie door de bestreden norm rechtstreeks en ongunstig zou kunnen worden geraakt.

Wanneer een vereniging zonder winstoogmerk die niet haar persoonlijk belang aanvoert, voor het Hof optreedt, is vereist dat haar statutair doel van bijzondere aard is en, derhalve, onderscheiden van het algemeen belang; dat zij een collectief belang verdedigt; dat haar doel

door de bestreden norm kan worden geraakt; dat ten slotte niet blijkt dat dit doel niet of niet meer werkelijk wordt nagestreefd.

B.2.2. De eerste tot de achtste en de tiende verzoekende partij zijn verenigingen die zich, respectievelijk, de verdediging van de mensenrechten, de verdediging van de rechten van vluchtelingen en vreemdelingen en de strijd tegen armoede ten doel hebben gesteld. Al die verenigingen hebben belang erbij de vernietiging te vorderen van bepalingen die tot doel en tot gevolg hebben dat de door de overheid aan bepaalde categorieën van verzoekers om internationale bescherming toegekende hulp wordt ingetrokken of beperkt. Voor het overige, in zoverre de door de Ministerraad opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid voor artikel 2 van de wet van 14 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 en artikel 2 van de wet van 14 juli 2025 tot wijziging van de wet van 12 januari 2007 is gebaseerd op de omstandigheid dat een vernietiging van die bepalingen de verzoekende partij geen enkel voordeel zou opleveren, valt het onderzoek ervan samen met dat van de grond van de zaak.

B.2.3. Aangezien het belang om in rechte te treden van de eerste tot de achtste en de tiende verzoekende partij in beide zaken is aangetoond, dient de exceptie van niet-ontvankelijkheid die enkel de negende verzoekende partij betreft, niet te worden onderzocht.

B.2.4. De beroepen zijn ontvankelijk.

Ten gronde

Wat betreft artikel 2 van de wet van 14 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 en artikel 2 van de wet van 14 juli 2025 tot wijziging van de wet van 12 januari 2007, in zoverre het artikel 4, § 1, van die laatste wet aanvult met een 5° (enig middel in de zaak nr. 8586 en eerste middel in de zaak nr. 8587)

B.3.1. Bij zijn arrest nr. 23/2026 van 26 februari 2026 (ECLI:BE:GHCC:2026:ARR.023) heeft het Hof aan het Hof van Justitie van de Europese Unie de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Dienen artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Parlement en de Raad van 26 juni 2013 ‘ betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) ’ en de artikelen 3, 19°, en 55, lid 2, van de verordening 2024/1348 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2014 ‘ tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van Richtlijn 2013/32/EU ’ zo te worden geïnterpreteerd dat zij het de lidstaten mogelijk maken om het verzoek om internationale bescherming dat is ingediend in een tweede lidstaat nadat een eerste lidstaat internationale bescherming heeft verleend aan de verzoeker, te behandelen als een volgend verzoek, en bijgevolg het voordeel van de materiële opvangvoorzieningen ten aanzien van die verzoeker te beperken of in te trekken op grond van artikel 20, lid 1, c), van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 ‘ tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) ’ ? ».

Die prejudiciële vraag is ingeschreven op de rol van het Hof van Justitie onder het nummer C-166/26.

Bij datzelfde arrest heeft het Hof artikel 2 van de wet van 14 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 en artikel 2 van de wet van 14 juli 2025 tot wijziging van de wet van 12 januari 2007, in zoverre het artikel 4, § 1, van die laatste wet met een 5° aanvult, geschorst.

B.3.2. Het Hof zal zijn arrest over het enige middel in de zaak nr. 8586 en over het eerste middel in de zaak nr. 8587 pas kunnen wijzen wanneer het kennis zal hebben kunnen nemen van het arrest dat het Hof van Justitie zal wijzen in antwoord op de prejudiciële vraag die door het Hof is gesteld in het dictum van zijn voormelde arrest nr. 23/2026, alsook van de opmerkingen van de partijen over dat arrest van het Hof van Justitie.

De uitspraak over het enige middel in de zaak nr. 8586 en over het eerste middel in de zaak nr. 8587 dient dus te worden aangehouden.

Wat betreft artikel 2 van de wet van 14 juli 2025 tot wijziging van de wet van 12 januari 2007, in zoverre dat artikel 2 artikel 4, § 1, van die laatste wet aanvult met een 6° (tweede middel in de zaak nr. 8587)

B.4.1. In de zaak nr. 8587 leiden de verzoekende partijen een tweede middel af uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met

de artikelen 1 en 24, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna : het Handvest), door artikel 2 van de wet van 14 juli 2025 tot wijziging van de wet van 12 januari 2007, in zoverre het een 6° toevoegt aan artikel 4, § 1, van de wet van 12 januari 2007.

B.4.2. De artikelen 10 en 11 van de Grondwet waarborgen het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie.

Het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie sluit niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie is geschonden wanneer vaststaat dat er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

B.4.3. Artikel 1 van het Handvest bepaalt :

« De menselijke waardigheid is onschendbaar. Zij moet worden geëerbiedigd en beschermd ».

Artikel 24, lid 2, van het Handvest bepaalt :

« Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging ».

B.5.1. De bestreden bepaling laat Fedasil toe om het recht op materiële hulp van een minderjarige verzoeker om internationale bescherming die door zijn ouders wordt begeleid te beperken en, in uitzonderlijke gevallen, zelfs in te trekken tijdens het onderzoek van de ontvankelijkheid van zijn verzoek, wanneer ten aanzien van een verzoek om internationale bescherming dat eerder door zijn ouders werd ingediend een negatieve eindbeslissing werd genomen.

De memorie van toelichting van de bestreden wet vermeldt :

« Het doel van deze bepaling is misbruik te voorkomen bestaande uit het indienen van nieuwe procedures in naam van minderjarigen met als enige doel het recht op materiële hulp ten onrechte te verlengen voor het hele gezin » (*Parl. St.*, Kamer, 2024-2025, DOC 56-0914/001, p. 7).

B.5.2. De beperking of de intrekking van materiële hulp eindigt indien het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna : het CGVS) vaststelt dat feiten eigen aan de minderjarige een apart verzoek van zijn kant verantwoorden en het het verzoek van die minderjarige bijgevolg ontvankelijk verklaart, overeenkomstig artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de wet van 15 december 1980.

B.6.1. Het middel verzoekt om de in de bestreden bepaling bedoelde situatie van de minderjarige en zijn gezin, van wie het recht op materiële hulp kan worden beperkt of van wie dat recht kan worden ingetrokken, te vergelijken met die van de minderjarige en zijn gezin die illegaal op het grondgebied verblijven en die, met toepassing van artikel 57, § 2, 2°, tweede lid, van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, recht hebben op maatschappelijke hulp die is beperkt tot de materiële hulp die onontbeerlijk is voor de ontwikkeling van de minderjarige, en die uitsluitend in een federaal opvangcentrum wordt verstrekt. Aangezien het gezin van de minderjarige dat namens hem een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend na de afwijzing van het verzoek dat door zijn ouders werd ingediend, in uitzonderlijke gevallen alle maatschappelijke of materiële hulp kan worden ontzegd, kan dat gezin zich, in voorkomend geval, wat betreft de mogelijkheid om hulp van de overheid te genieten, in een ongunstigere situatie bevinden dan het gezin met minstens één minderjarig kind dat illegaal op het grondgebied verblijft.

B.6.2. In tegenstelling tot hetgeen de Ministerraad aanvoert, bevinden de vergeleken minderjarigen en hun gezinnen zich in voldoende vergelijkbare situaties ten aanzien van de bepalingen die hun recht op materiële hulp regelen.

B.6.3. Het verschil in behandeling steunt op het criterium van de administratieve verblijfssituatie van de betrokken minderjarige en zijn gezin. Dat criterium is objectief. Het is ook pertinent ten aanzien van de door de bestreden bepaling nagestreefde doelstelling, die erin

bestaat de leden van eenzelfde gezin te ontmoedigen de verzoeken om internationale bescherming onrechtmatig op te stapelen om zo hun opvang in de opvangcentra van Fedasil kunstmatig te verlengen.

B.7.1. Krachtens artikel 57/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 wordt een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient verondersteld dat verzoek ook in te dienen namens de minderjarigen die hem vergezellen en over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. De minderjarige kan vragen om door het CGVS te worden gehoord. Hij kan bovendien door het CGVS worden gehoord zonder daar zelf om te hebben gevraagd indien daar specifieke redenen voor zijn en indien dat in zijn belang is. De minderjarige vreemdeling heeft het recht om te weigeren te worden gehoord.

Krachtens artikel 57/1, § 2, van de wet van 15 december 1980 kan de minderjarige vreemdeling, die een verzoeker vergezelt die het ouderlijk gezag of de voogdij over hem uitoefent, uitdrukkelijk aangeven dat hij zelf of via zijn ouder of zijn voogd een verzoek om internationale bescherming in eigen naam indient.

B.7.2. Uit de voormelde bepalingen vloeit voort dat de situatie van de minderjarigen die hun ouders, die verzoekers om internationale bescherming zijn, vergezellen reeds in aanmerking werd genomen tijdens het onderzoek van het verzoek dat door de ouders werd ingediend en dat zij vanaf dat moment de gelegenheid hebben gehad om in het kader van dat verzoek of in het kader van een apart verzoek hun argumenten te laten gelden.

B.8.1. De beperking of de intrekking van het recht op materiële hulp is enkel mogelijk tijdens de fase waarin de ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming dat door de minderjarige is ingediend, wordt onderzocht. Zij eindigt indien het CGVS van mening is dat die minderjarige eigen feiten aanvoert die een verzoek verantwoorden dat losstaat van datgene dat door zijn ouders werd ingediend en indien het dat aparte verzoek ontvankelijk verklaart. Bovendien kan enkel in uitzonderlijke gevallen tot de intrekking van het recht op materiële hulp worden besloten. Alvorens de – geïndividualiseerde en gemotiveerde – beslissing tot beperking of intrekking van het recht op materiële hulp te nemen, moet Fedasil een evaluatie uitvoeren waarbij rekening wordt gehouden met de individuele situatie van de verzoekers, hun specifieke noden en hun kwetsbaarheid. In dat opzicht vormen de leeftijd en

de gezondheidstoestand van de betrokken minderjarigen indicatoren van kwetsbaarheid die noodzakelijkerwijs in aanmerking moeten worden genomen.

De memorie van toelichting betreffende de bestreden bepaling preciseert daaromtrent immers :

« Overeenkomstig artikel 22*bis* van de Grondwet, zal het Agentschap het belang van het kind in eerste overweging nemen bij elke beslissing die het neemt » (*Parl. St.*, Kamer, 2024-2025, DOC 56-0914/001, p. 8).

B.8.2. Bovendien, zoals de afdeling wetgeving van de Raad van State heeft opgemerkt :

« spreekt [het] ook voor zich dat een dergelijke geïndividualiseerde beslissing om het recht op materiële hulp aan de minderjarige te beperken of in te trekken, alleen toelaatbaar kan zijn op basis van concrete aanwijzingen dat er een risico bestaat op misbruik op grond van de aanvraag ingediend door de minderjarige in zijn eigen naam – welk risico op misbruik, volgens de commentaar bij het artikel, de uitvaardiging van het ontworpen stelsel rechtvaardigt – en niet op grond van louter en alleen het bestaan van een eerder verzoek dat, overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 geacht wordt ingediend te zijn namens het kind en dat aanleiding gegeven heeft tot een definitieve negatieve beslissing » (*ibid.*, p. 18).

B.9.1. Op voorwaarde dat artikel 4, § 1, 6°, ingevoegd in de wet van 12 januari 2007 bij artikel 2 van de wet van 14 juli 2025 tot wijziging van de wet van 12 januari 2007, in die zin wordt geïnterpreteerd dat Fedasil het recht op materiële hulp slechts kan beperken of, in uitzonderlijke gevallen, intrekken, op voorwaarde dat een geïndividualiseerd onderzoek van de situatie van de betrokken verzoekers om internationale bescherming wordt uitgevoerd, dat met name rekening dient te houden met de bijzonder kwetsbare situatie van de minderjarige verzoekers, en voor zover er concrete aanwijzingen bestaan van een risico op misbruik van de procedure, heeft de bestreden bepaling geen onevenredige gevolgen.

B.9.2. Onder voorbehoud dat de bestreden bepaling wordt geïnterpreteerd zoals in B.9.1 is vermeld, is het tweede middel in de zaak nr. 8587 niet gegrond.

Wat betreft de artikelen 4 en 5 van de wet van 14 juli 2025 tot wijziging van de wet van 12 januari 2007 (derde middel in de zaak nr. 8587)

B.10.1. Bij zijn voormelde arrest nr. 23/2026 heeft het Hof de artikelen 4 en 5 van de wet van 14 juli 2025 tot wijziging van de wet van 12 januari 2007 geschorst. Bij zijn arrest nr. 66/2026 van 21 mei 2026 (ECLI:BE:GHCC:2026:ARR.066) heeft het Hof die artikelen vernietigd, evenals de artikelen 3, 6 en 7 van dezelfde wet, die onlosmakelijk ermee verbonden waren.

B.10.2. Daaruit vloeit voort dat in zoverre het de artikelen 3, 4, 5, 6 en 7 van de wet van 14 juli 2025 tot wijziging van de wet van 12 januari 2007 beoogt, het beroep in de zaak nr. 8587 zonder voorwerp is geworden.

Om die redenen,

het Hof

- houdt de uitspraak aan over het enige middel in de zaak nr. 8586 en over het eerste middel in de zaak nr. 8587;

- stelt vast dat in zoverre het de artikelen 3, 4, 5, 6 en 7 van de wet van 14 juli 2025 « tot wijziging van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen » beoogt, het beroep in de zaak nr. 8587 geen voorwerp meer heeft;

- onder voorbehoud van de in B.9.1 vermelde interpretatie, verwerpt het beroep in de zaak nr. 8587 voor het overige.

Aldus gewezen in het Frans, het Nederlands en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 24 september 2026.

De griffier,

De voorzitter,

Nicolas Dupont

Pierre Nihoul